

Arrest

nr. 117 123 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op 23 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, evenals van de zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 21 oktober 2013 het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Ook een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. In dit kader beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. Verder merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om op voldoende precieze wijze aan te tonen dat er sprake is van een effectief en voldoende hecht gezinsleven in België. De enige gegevens die door de verzoekende partij hiertoe worden aangebracht zijn de omstandigheid dat zij (wettelijk) zou samenwonen met haar Belgische vriend waarmee zij verklaart een feitelijk en effectief gezinsleven te hebben. Deze ongestaafde gegevens volstaan niet om een effectief en voldoende hecht gezinsleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM op voldoende wijze aan te tonen. De verzoekende partij staft de aangebracht elementen aangaande dit voorgehouden gezinsleven geenszins en beperkt zich aldus tot loutere beweringen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij de verwerende partij hiervan voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gebracht.

Zelfs indien alsnog wordt aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in België dat zou vallen onder de bescherming van artikel 8, eerste lid van het EVRM, kan de Raad in casu niet vaststellen dat een tenuitvoerlegging van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op illegale wijze het Rijk is binnengekomen en, naast het tijdelijke verblijf gedurende de behandeling van haar asielaanvraag, op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf. De verzoekende partij, noch haar voorgehouden partner konden derhalve onwetend zijn van het illegale verblijf van de verzoekende partij en van de mogelijke gevolgen hiervan op de verderzetting van het ingeroepen gezinsleven in België. De verzoekende partij betwist in wezen niet dat zij zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in illegaal verblijf, en langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Zij betwist evenmin dat zij weigerde gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. In casu heeft de bestreden beslissing aldus niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en betreft het dan ook een eerste toegang, zodat er geen sprake is van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont bij de stelling ingevolge de bestreden beslissing niet langer met haar voorgehouden Belgische vriend te kunnen samenwonen niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert dat het gezinsleven van haar Belgische partner wordt belemmerd, wijst de Raad er in dit verband op dat de verzoekende partij niet nuttig kan aanvoeren dat van haar Belgische partner, die zijn gehele leven in België heeft verbleven, niet zo maar kan worden verwacht alles in België achter te laten om de verzoekende partij te volgen, daar haar Belgische partner niet het voorwerp uitmaakt van voorliggende bestreden beslissing en geen partij is de in voorliggende zaak. De verzoekende partij maakt hierbij overigens geenszins aannemelijk dat er sprake zou zijn van voormelde hinderpalen elders een gezinsleven te kunnen opbouwen of verderzetten. Er blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Deze zaak heeft ook niet enkel betrekking op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. De omstandigheid dat de verzoekende partij een Belgische partner zou hebben, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

In de mate waarin de verzoekende partij stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan de verzoekende partij minstens reeds op 14 mei 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Dit bevel bevatte geen inreisverbod. De enige reden waarom haar nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat de verzoekende partij als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat haar voorgehouden partner niet naar Armenië, of elders, zou kunnen reizen.

In de mate waarin de verzoekende partij hierbij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets of afweging heeft verricht, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij zelf heeft nagelaten de verwerende partij op de hoogte te brengen van haar 'actuele gezinssituatie'. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij, of nog, op de Raad, kan niet gevolgd worden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt evenmin aangetoond."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 december 2013 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar het verzoekschrift. VwP verwijst naar de nota.”*. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar het verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, evenals van de zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET